

Frøken nu,“ skæmtede Ane. „Frøken Hansine Andersen, — det lyder jo nok saa gævt.“

„Aa, ti dog stille, du!“

„Ja, saadan har du nu Raad til at snakke, fordi du skal blive Præstekone. Men hvad skal der blive af et andet stakkels Menneske? Der kommer nok ingen Kap’lan og vil være god Ven med mig. Jeg maa nok være kisteglad, om jeg kan slippe til at faa en gammel Degn eller en Skomager eller — —“

Det rykkede paa én Gang i dem bægge. Der hørt Støvletrin udenfor paa Stentrappen og lidt efter ude i Forstuen. I samme Nu var de bægge oppe fra Stolen.

XII.

Da Emanuel traadte ind, udtrykte hans Ansigt straks en alvorlig Skuffelse over i dette Øjeblik at finde den rødhaarede Veninde ved Hansines Side. Men han beherskede sig hurtigt, og da Ane traadte frem imod ham og ønskede ham til Lykke —